

Setkání s Pavlem

Kristýna Dokulilová

II. kategorie, 3. místo

Byl prosinec, Štědrý den. Ve městě byly už z dálky vidět svítivé ozdoby a ve výlohách se to hemžilo třpytivými ozdobami a červenými Santa Clausy v čepičkách. Všude byla cítit vánoční atmosféra, ale lidé jako by to nevnímali. Každý spěchal rychle domů a nikdo se nedíval nalevo ani napravo. Jako by už Vánoce ztratily na opravdovém významu a ztroskotaly na kupování nejmodernějších dárků a umělých stromečků. Sníh pomalu, ale hustě padal s nebe a město pokrýval bílým hebkým prachem...

Nastal večer a na konci města už žádná světla nesvítila. Na zasněženém chodníku pomalu šla nějaká osoba – byl to mladík. Mohlo mu být tak osmnáct. Nevypadal, že by dnes někam spěchal. Ve tváři měl bolest a měl sklopené smutné oči. Když se podíval na zasněženou cestu, bylo vidět, že má v očích dokonce slzy. To se málokdy vidí, aby byl člověk na Štědrý den nešťastný. Pomalu šel k mostu, pod kterým jezdily vlaky. Mladík došel až k zábradlí a díval se těma smutnými očima na dvě tratě, které se rozbíhaly každá jiným směrem. Podíval se na hvězdy na obloze a pak zase na trať. Rozklepanýma rukama se chytil zábradlí a pokusil se na něj vyšplhat. Ale marně. Zábradlí bylo kluzké. Mladík zdrceně klesl k zemi a nehybně seděl ve sněhu.

„Zas jsem to nedokázal,“ řekl zdrceně mladík a otřel si slzy z tváře.

Znovu se pokusil vylézt nahoru, když v tom uslyšel něčí hlas.

„Bratře můj, Patriku, podej mi ruku!“

Mladík se zarazil.

„To... to už jsem v nebi?“ lekl se mladík.

Postava s vlídnou tváří se usmála. Byl to mladík jen o trochu starší než on, akorát byl trochu zvláštní. Měl bíločervený plášť a na holých nohou měl sandály. Delší kaštanové vlasy mu sahaly po ramena a na tváři měl krásný úsměv.

„Kdo jsi? A jak je možné, že znáš mé jméno? A...“ vyhrkl mladík, ale osoba ho zadržela.

„Bratře, počkej... Nechceš si popovídat? Myslím, že toho máš dost na srdci...“

„Ale já vážně nevím, kde jsem a kdo jsi ty,“ řekl mladík a chystal se opět vylézt na zábradlí. Osoba ho chytila za ruku a vlídně mu pohlédla do tváře. Mladík byl ustrašený a pohledem uhýbal do strany. Měl vlhké oči a studenou ruku.

„Jsem tvůj přítel, Patriku,“ řekl klidně. Snažil se Patrika uklidnit, ale celý se klepal.

„Fakt? Ale já tě asi neznám,“ prohodil Patrik a zkoumal tu zvláštní, skoro nadpozemskou osobu.

„Povídej mi, kde ses tady vzal?“ řekla osoba a opřela se o zábradlí.

„To mi spíš řekni ty, ty blázne, kde ses tady vzal?“ Ale osoba jakoby ho neposlouchala.

„Ty nemáš rád Vánoce? Je... Štědrý den.“

„Ne,“ odpověděl Patrik. „Všichni jsou vždycky šťastní, a...“ Patrik najednou neměl slova. Rozplakal se.

Osoba mu pohlédla do tváře.

„A proto jsi chtěl skočit? Vzdát to? Jen tak?“

„Ty o tom nemáš žádnou páru. Nevíš, co všechno jsem prožil, za to mi život nestojí. Už nechci bojovat, jsem ... v začarovaném kruhu,“ řekl Patrik mezi vzlyky.

„Nikdy to nesmíš vzdát. Vždycky je naděje,“ řekla osoba.

„Ale já už žádnou nemám, chápeš? Jsem úplně ztracenej a nevím, jak dál. Všechno je úplně nanic. Začalo to školou, neudělal jsem maturitu. Pak se přidaly drogy a potřeboval jsem jich pořád víc a víc... Jednou jsem okradl jednu babku, která je teď v nemocnici, omylem jsem jí řízl nožem do ruky. Zbaběle jsem zdrhl i s její kabelkou. Už jsem byl i ve vězení, když mě obvinili, že prej jsem vykradl obchod, ale kámoš to nahrál na mě. No, teď vlastně už žádný kámoše nemám. Nemám ani holku, nemám nikoho, s kým bych si mohl popovídat... Před nedávnem mi zemřel bejvalej kámoš, Michal. Jednou to nějak přehnal, předávkoval se a... Taky jel na drogách, ale já si prostě nedokážu říct: Dost! Navíc nechci bydlet u rodičů. Nemám peníze na drogy. Nemám lásku. Nemám proč žít! Nikomu to nebude vadit, když to skončím... Chápeš?“ vzlykal Patrik, zatínaje ruce v pěst. Pak se podíval na toho zvláštního mladíka a pochopil, že jeho ubohý a smutný příběh ho očividně dojal.

„Někdo tě má moc rád a nechce, abys takhle skončil. Jestli to chceš vzdát, tak to je vážně smutné,“ řekl ten mladík a podíval se mu do tváře.

„A kdo to nechce?“

„Ježíš.“

Chvíli bylo ticho.

„Hele, nezkoušej to na mě. Takže ty seš Jehovista?“

„Ne, nejsem Jehovista, ale stejně jako ty jsem zažil temnotu vězení a vím, jaké to je, když tě obviní bez důvodu.“

„Tak tys byl v base? A za cos seděl?“ se zájmem se ptal Patrik.

„Chtěl bys to vědět? Tak dobře, řeknu ti můj příběh pěkně od začátku. Musíme se ale vrátit do doby, kdy žil Ježíš a... ano, nediv se, vrátíme se do Bible. Představ si Jeruzalém, trhovci, plno lidí. A ty sedíš na chodníku na kraji města přesně jako teď a žebráš. Ani nevidíš lidi okolo, jen slyšíš šum hlasů. Najednou lidé začnou vzrušeně křičet radostí a začnou volat, ano, přichází ten, kdo umí uzdravit z nemoci, vzkřísit těžce nemocné i mrtvé. Teď je tvá šance. „Pane!“ voláš, „uzdrav mě!“ A najednou k tobě přijde Ježíš, dotkne se tvých očí a ty najednou vidíš.“

„Vážně? To se tam jako píše? To bych chtěl taky zažít!“

„Ano... A to on dělal pořád... Znal jsem ho, ano, ale viděl jsem v něm nepřítele. Myslel jsem si, že je hrozbou pro nás, Židy. Moji rodiče mě poslali do Jeruzaléma, kde jsem se stal žákem slavného učitele Gamaliela. Učil jsem se rabínské kultuře a podporoval jsem farizejce. Byl jsem přesvědčený, že Ježíš a jeho následovníci se pro nás stali hrozbou. Byl jako černá ovce, někdo, koho nikdo nečekal... Ovlivnil mnoho lidí a já si říkal, jestli je to správné. A tak jsem je začal pronásledovat – nesnášel jsem ho a všechny jeho přívržence až do té doby, než se to stalo.“

„Co se stalo?“

„Je to zvláštní a úžasné zároveň. Ještě jako malý jsem byl u kamenování Štěpána, kde jsem jen držel šaty, ale zasáhlo mě to. Rostl jsem a vzdělával se. Jednoho dne jsem dostal dopis od velekněze, který mi nařídil, abych rázně zasáhl proti křesťanům v Damašku. Nevím, jak je to vůbec možné... Jak je možné, že jsem se vůbec odhodlal to udělat? Když jsem viděl, jak je to kruté, když kamenují člověka... Ale šel jsem. Když jsem přemýšlel cestou do města, náhle mě oslepilo světlo s nebe. Neviděl jsem na cestu, bylo to... nadpozemské světlo. Padl jsem na zem a uslyšel jsem Ježíšův naléhavý hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Najednou jako by se mi otevřely oči a já poznal, že to, co dělám, není správné. Pán mi řekl, abych šel do města, a tam mi bude řečeno, co mám dělat. To byl osudový zlom v mém životě. Na tři dny jsem oslepl a pochopil, že jsem šel špatnou cestou. Toho dne jsem se obrátil.“

„To... to zní jako docela dobrá pohádka. Ale víš, že ti věřím? Určitě jsi moudřej chlap. A jak to dopadlo? Ještě jsi pořád pronásledoval ty křesťany?“

„Ne, právě jednoho mi Pán poslal do cesty,“ usmál se pro sebe mladík.

„Potkal mě Ananiáš, který dostal v podobném vidění za úkol, aby mě našel. A on si mě opravdu našel. Skrže jeho vkládání rukou jsem opět viděl – a co víc, nechal jsem se od něj pokřtít a stal jsem se křesťanem.“

„Tak to je, to je fakt dobrý. Prvně jsi je sám pronásledoval, a pak ses stal pronásledovaným,“ pousmál se Patrik.

„Ano, je to trochu zvláštní, ale najednou jsem viděl, že všechno, co jsem před tím dělal, bylo špatně. Tolik mě nadchlo učení, které Ježíš učil – o lásce, o odpouštění, o Božích příkázáních... Uvěřil jsem mu. Chtěl jsem Jeho slova říct všem. Vážně, nebyl jsem k udržení. Vydal jsem se na první misijní cestu spolu s Barnabášem a Janem Markem. Vypravili jsme se z Antiochie na Kypr. Marek se od nás v Perge odloučil, ale naše putování zdaleka nekončilo. Šli jsme do Antiochie v Pisídi, kde jsem měl kázání v synagoze. Toho dne uvěřilo mnoho Řeků i pohanů. Dále jsme putovali do Ikónia, Lystry a Derbe... Byli jsme svědky několika uzdravení, které skrže nás působila Boží moc. A pak jsme se vrátili zpět, do Antiochie v Sýrii,“ domluvil mladík a podíval se na vyjevenou tvář Patrika.

„Ale... proč?“ řekl jenom.

„Chtěli jsme říkat to, co jsme slyšeli. Vždyť to znáš – ‚Ústa mluví, čím srdce přetéká,‘ a my jsme mluvili o tom, jak na nás Ježíš zapůsobil a dal nám novou naději. My jsme jeho učení předávali dál pohanům. Jaká byla naše radost, když jsme viděli, že i oni uvěřili! Někdy se to ale neobešlo bez bolesti a před návštěvou Jeruzaléma jsem byl kamenován.“

„A co to vězení?“

„Dostaneme se k tomu. Na druhou cestu jsem s sebou vzal Silase a šli jsme navštívit církevní obce v Kilíkii. V Lystře jsem přibral Timoteje a dostali jsme se do Troady. Došel jsem i do Athén, kde jsem kázal na Areopagu, ale zdejší lidé mě asi moc dobře nepřijali. Nechtěli slyšet dobrou zvěst, a tak se radši dál vyžívali v radovánkách. Šel jsem tedy do Korintu, odkud jsem psal svůj první list – Soluňanům. Během všedních dnů jsem si vydělával jako stanař, stavěl jsem stany, v sobotu jsem zase kázal v synagoze a snažil se zaujmout Židy i pohany. Třetí misijní cesta vedla přes Galácii až do Efesu, kde jsem působil tři měsíce v synagoze. Tam jsem také zakusil mnoho těžkostí, když jsem byl ve vězení. To víš, někomu se nelíbilo, že kážu. Toužil jsem zase kázat, ale nešlo to. Psal jsem tedy listy přímo z vězení adresované různým křesťanským obcím. Přijímal jsem, když mě někdo nechtěl slyšet. Každý měl svobodnou volbu. V Jeruzalémě jsem byl zatčen v chrámě, ale nikdy jsem nelitoval, že jsem se vydal na cestu,“ domluvil mladík a zase se usmál.

„Tak to je něco... Já nevím, co na to mám říct. Možná jsem blázen já, možná ty, ale proč mi to všechno říkáš?“ nadzdvihl Patrik obočí.

„Poznal jsem, že mi někdo ukázal směr. Dal šanci to změnit. Nebo spíš – On mě změnil. A já začal znovu. Nechci, aby ses teď rozhodl špatně, život je velká věc.“

„No...“ odmlčel se Patrik, „já... taky bych chtěl začít znovu... Ale nemám k tomu odvalu. Bojím se, že to sám nezvládnou. Kdybych si nemyslel, že je to jenom sen...“

„A co když to není sen?“

„Tak dobře, pokud je tohle realita, tak já to chci změnit. Dokážu to! Víš, tys mě nadchl, a ten Ježíš taky... Hele,“ podíval se na mladíka, „nechceš mi říct něco víc? Já vím, že to bude těžká cesta, ale díky tobě teď vidím, že ta naděje tady je a že mi ji ten Ježíš dal, víš?“ dořekl Patrik a snažil se potlačit slzu, která se mu drala do tváře. „Já jsem to vlastně nechtěl udělat... Nechtěl jsem krást ani ublížit té babičce. A stát na tomhle mostu už vůbec ne... Všechno jsem to zvorál...“

„Vlastně pro tebe něco mám, Patriku,“ řekl mladík s úsměvem na tváři a podal mu tlustou knihu.

„Co to je?“

„Bible.“

„Bible?“

„Ano. Nemusíš jí číst celou, ale myslím, že tam je mnoho věcí na přemýšlení – vlastně je to takový návod na život. Když si nebudeš vědět rady nebo budeš zrovna prožívat nějakou životní zkoušku, myslím, že tady určitě najdeš tu správnou odpověď. Podívej, tady jsou krásné žalmy, které mluví z duše... Tady je celý Ježíšův život... A neboj se, když věříš, tak sám nikdy nejsi, za to ti ručím. Budu na tebe myslet, bratře!“ řekl, podal ji Patrikovi a přátelsky ho objal.

„Díky, fakt, já vlastně ani nevím, jak ti mám poděkovat,“ říkal Patrik, zatímco si prohlížel stránky Bible. „*On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám dostává od Boha...*“ Když ale vzhlédl, mladík už tam nebyl.

„Počkat, ale jak se vlastně jmenuješ?“ zakřičel Patrik, když zkoušel zaostřit zrak do tlumeného světla pouliční lampy v dálce.

„Apoštol... apoštol Pavel!“

25.12. DENNÍ TISK

LUPIČ SE PŘIZNAL

Věřte nebo ne, zázraky se stále dějí – i o Vánocích. Lupič, který oloupil starší paní o kabelku a pořezal ji nožem, se přiznal. Včera ráno se objevil v nemocnici a se slibem, že paní vše vrátí, se dokonce omluvil. Aby toho nebylo málo, na otázku našeho reportéra „Co budeš dělat?“ řekl, že trest si zaslouží, ale pak se dá na protidrogovou léčbu a zkusí začít od začátku. Prý dostal „návod na život“, tak uvidíme. Kéž by se takových výtržníků v téhle době přiznalo víc.